

gluhih glasov: *ö, ii, oe, y* i. t. d., katerih skoraj ni mogoče s črkami ponoviti. Njih najnavadnejša kletvica je: *Màladüna* (= preklet). *Nücaj pamet . . .*

Ruski prof. Baudouin de Courtenay je studiral l. 1873. tudi rezijanski dijalekt in napisal o njem razpravo: »Opit fonetiki rezijanskih govorov« ter »Rezijanskij katechesis« (Varšava, E. Wende & C.). Po njem slóve rezijanski Oče naš tako-le: »Oča naš, ka ste to u nebe, svetô bodi vaše ime, pride h nan vaša krajuška (!), bodi zdilana vaša volontat takoj to u nebe pa še na zemjê; dajte nan naš vsakidanji krôh anu odpôstite nan naše dolge, takoj mi odpušćamo našin dužniken, anu ne zapejite nas te u tentaciòn, ma vibranite nas od hudàga (krivaha). Taku bodi!«

»Češčena si Marija« slóve:

»Saludana bodite Maria, punčaka gracije. Gospud je z vami, žignana vi ste ta mi ženami, anu žignan je ta sad od vašiga žvota, Ježuš. Sveta Maria, mati od Boga, prosite za nas grišnike injan anu tou to oro od naše smarti. Taku bodi! Na ime od oče, 'nu od sinu anu od svetaga duha!«

Znano je, da so za Napoleonovih vójen potrebovali na Furlanskem Rezijane za svoje tolmače in da so se ruski kazaki zeló začudili, ko so slišali malone svoj jezik iz ust ljudij, ki so v gorki Italiji naseljeni. Tega slučaja se spominjajo še italijanski pisatelji z nekakim ponosom na domovino svojo.

Véla róžica.

Poglede na róžico vélo
Upirajo rósne oči:
Spominja srcé osamelo
Na srečne minule se dni.

Kes, véla je róžica zala,
In vélo je moje srcé:
Devica, ki cvetko je dala,
Počiva že v krilu zemljé.

A kaj li nadalje bi tožil?
Ohranim svoj véli si cvet,
Na zvésto srcé ga položil,
Ko tožen zapušćal bom svet! y.

